

Upravni sud Republike Hrvatske

Ocjenjivanje učinkovitosti rada – policijski službenik

Čl. 63. Zakona o državnim službenicima, NN 92/05, 107/07, 27/08

Čl. 7. i 209/2. Zakona o općem upravnom postupku, NN 53/91, 103/96

Čl. 6. i 7. Pravilnika o postupku ocjenjivanja i evidentiranja ocjena policijskih službenika, NN 34/02

Godišnja ocjena policijskog službenika utvrđuje se tako da se izračunava prosjek ocjena predloženih elemenata iz točke II. i III. obrasca, koji je sastavni dio Pravilnika. Godišnja ocjena se upisuje u obrazac. O godišnjoj ocjeni nadređeni rukovoditelj donosi rješenje, koje je upravni akt i mora u obrazloženju sadržavati utvrđeno činjenično stanje te pravne propise i razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kakvo je dano u dispozitivu. U provedenom upravnom postupku moraju se utvrditi sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja.

»Osporavanim rješenjem tuženog tijela odbijen je prigovor tužitelja protiv rješenja Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske, PU splitsko-dalmatinske, br. 511–12-14-6184/9-2007 od 23. ožujka 2007., kojim je tužitelj za 2006. godinu ocijenjen ocjenom naročito uspješan (5).¹

Tužitelj u tužbi osporava zakonitost navedenog rješenja i u bitnom tvrdi da je prvostupanjsko rješenje manjkavo jer mu nedostaje valjano, potpuno

¹ Iako je ocijenjen (ukupno) najvišom ocjenom (čl. 5. Pravilnika), tužitelj je podnio tužbu jer nije bio zadovoljan ocjenama po svim elementima (čl. 6. Pravilnika).

i jasno obrazloženje te da prilikom njegova donošenja nije poštovano tužiteljevo pravo sudjelovanja u postupku ...

Tužba je osnovana.

Iz spisa predmeta proizlazi da je prvostupanjskim rješenjem tuženog tijela od 23. ožujka 2007. tužitelj ocijenjen ocjenom naročito uspješan (5) za 2006. godinu. U obrazloženju rješenja navedeno je da je službenik ocijenjen ocjenom sukladno kriterijima propisanim važećim Pravilnikom.

Navedeno rješenje, po ocjeni Suda, ne sadržava valjano obrazloženje koje bi opravdalo donošenje ocjene za promatrano razdoblje, jer se iz njega ne vidi na temelju kojih je činjenica i podataka tuženo tijelo ocijenilo stručno znanje, učinkovitost u radu i poštovanje službene dužnosti tužitelja.

Naime, državni službenici ocjenjuju se u interesu građana kojima je namijenjena izvršna vlast, ali se pri tome mora voditi računa o temeljnim slobodama i pravima građana, uključujući i zaposlenike u državnim tijelima.

Zakonom o općem upravnom postupku, NN 53/91, propisani su oblik i sastavni dijelovi rješenja. Bit obrazloženja rješenja u njegovu je činjeničnom i pravnom dijelu. Iz činjeničnog dijela obrazloženja treba biti vidljivo sve što se odnosi na utvrđivanje činjenica koje su relevantne i koje su poslužile kao osnova za primjenu odgovarajućih materijalno-pravnih propisa. U pravnom dijelu navode se materijalno-pravni propisi na osnovi kojih je predmet postupka riješen onako kako je utvrđeno u dispozitivu.

Odredbom čl. 7. tog zakona propisano je da se u postupku mora utvrditi pravo stanje stvari i s tim ciljem moraju se utvrditi sve činjenice koje su važne za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja.

Nadalje, rješenje mora biti obrazloženo u smislu odredbe članka 209. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku, što je u predmetnom slučaju izostalo, jer se ne može sagledati ni ispitati činjenično stanje kao ni razloge koji su bili odlučni pri ocjeni dokaza, razloge zbog kojih nije uvažen tužiteljev prigovor te one koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na rješenje dano u dispozitivu.

S obzirom na navedeno, prigovor tužitelja je uvažen i poništeno je prvostupanjsko rješenje, a s obzirom na to da je tuženo tijelo odbilo tužiteljev prigovor i potvrdilo prvostupanjsko rješenje, trebalo je uvažiti i tužbu te

poništiti i pobijano rješenje jer nadležna tijela nisu pravilno primijenila zakon.

Zbog svega navedenog tužba je uvažena na temelju odredbe čl. 42/3. Zakona o upravnim sporovima, NN 53/91, 9/92, 77/92.«

Us-5470/2007-5 od 23. prosinca 2009.

*Priradio Damir Juras**

* Mr. sc. Damir Juras, voditelj Odsjeka prvostupanjskog disciplinskog sudovanja Policijske uprave splitsko-dalmatinske Ministarstva unutarnjih poslova u Splitu (head of the Subdepartment for First Instance Disciplinary Procedures, Ministry of Internal Affairs, Splitsko-Dalmatinska Police Department)

Imenovanje i razrješenje članova školskog odbora – upravni akt

Čl. 6. Zakona o upravnim sporovima, NN 53/91, 9/92, 77/92

Rješenje županijske skupštine o razrješenju i imenovanju članova školskog odbora škole nije upravni akt.

Prema odredbi čl. 6. Zakona o upravnim sporovima, upravni spor može se voditi samo protiv upravnog akta. Upravnim se aktom prema odredbi čl. 6/2. smatra akt kojim tijelo iz čl. 5. ZUS-a u obavljanju javnih ovlasti rješava o stanovitom pravu ili obvezi određenog pojedinca ili organizacije u kakvoj upravnoj stvari.

Osporeno rješenje tuženog tijela doneseno je na temelju čl. 119. Zakona o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi (NN 87/08) i čl. 19. Statuta V. županije (Službeni vjesnik V. županije 10/06 – pročišćeni tekst, 29/06).

Sukladno odredbi čl. 6. ZUS-a, rješenje Županijske skupštine o razrješenju i imenovanju članova školskog odbora P. gimnazije V. nije upravni akt kojim tijelo iz čl. 5. ZUS-a u obavljanju javnih ovlasti rješava o stanovitom pravu ili obvezi određenog pojedinca ili organizacije u kakvoj upravnoj stvari.

Us-9514/2009 od 23. listopada 2009.

Komunalno gospodarstvo – komunalni doprinos – prenamjena stambenog u poslovni prostor

Čl. 31/2. i 31/4. Zakona o komunalnom gospodarstvu (NN 26/03 – pročišćeni tekst)

Ako je prenamjenom stambenog prostora u poslovni prostor nastala razlika u obujmu u odnosu prema stanju prije predviđene prenamjene, investitor je obvezan platiti komunalni doprinos.

Odredbom čl. 31/2. Zakona o komunalnom gospodarstvu propisano je da komunalni doprinos plaća vlasnik građevne čestice na kojoj se gradi građevina odnosno investitor, a prema čl. 31/4. komunalni doprinos obračunava se u skladu s obujmom, odnosno po m³ (prostornom metru) građevine koja se gradi na građevinskoj čestici, a kod građevine koja se uklanja zbog građenja nove građevine ili kad se postojeća građevina dograđuje ili nadograđuje, komunalni se doprinos obračunava na razliku u obujmu u odnosu prema prijašnjoj građevini.

Rješenja upravnih tijela u konkretnom slučaju pozivaju se na Odluku o komunalnom doprinosu (Službeni vjesnik Grada V. 10/01), donesenoj

sukladno odredbi čl. 31/3. Zakona o komunalnom gospodarstvu, koja u odredbi čl. 2/2. propisuje da je obveznik komunalnog doprinosa i vlasnik građevine izgrađene s građevnom dozvolom kad se rekonstrukcijom građevine povećava njen obujam ili vrši prenamjena.

Obveza plaćanja komunalnog doprinosa prema čl. 31/3. Zakona utvrđuje se temeljem projektne dokumentacije, zbog čega je spisu predmeta priložen glavni projekt T. D. 111/2003, koji je sastavni dio građevinske dozvole kl. UP/I-361-03/04-01/95, ur. br. 2186-05-04-04-7 od 11. kolovoza 2004.

Iz spisu priloženog glavnog projekta proizlazi da je u konkretnom slučaju riječ o prenamjeni postojećeg stambenog prostora (prizemni dio) u poslovni prostor (trgovina autodijelova i elektromaterijala) u K. G., V. 118, na k.č. br. 363/5, k. o. K., ukupnog obujma 251,01 m³, zbog čega je tužitelju kao investitoru utvrđena obveza plaćanja komunalnog doprinosa visina kojeg je utvrđena prema odredbi čl. 8. Odluke.

Međutim, kako se obveza plaćanja komunalnog doprinosa utvrđuje na temelju projektne dokumentacije, valja istaknuti da iz priloženog glavnog projekta ne bi proizlazilo da je u konkretnom slučaju prenamjenom stambenog prostora u poslovni prostor nastala razlika u obujmu u odnosu prema stanju prije predviđene prenamjene.

Stoga, u ponovljenom postupku tuženo tijelo treba točno utvrditi, imajući u vidu priloženu projektnu dokumentaciju temeljem koje je izvedena prenamjena stambenog prostora u poslovni prostor, je li tom prenamjenom nastala razlika u obujmu u odnosu prema stanju građevine prije predviđene prenamjene jer u tom slučaju nastaje obveza plaćanja komunalnog doprinosa za investitora prenamjene.

Us-4475/2005 od 26. studenoga 2009.

Naknada za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine – međudržavni sporazum

Čl. 10. Zakona o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine, NN 92/96, 39/99, 42/99, 92/99, 43/00, 131/00, 27/01, 65/01, 118/01, 80/02, 81/02

Pravo na naknadu imaju sve strane fizičke osobe za čiju oduzetu imovinu pitanje naknade nije riješeno međudržavnim sporazumom.

Iz spisa predmeta proizlazi da su tužitelji podnijeli zahtjev za povrat imovine temeljem čl. 7. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o naknadi

za imovinu oduzetu za vrijeme komunističke vladavine (NN 80/02, 81/02) dana 15. srpnja 2002. Podnositelji zahtjeva imaju dvojno državljanstvo, državljanstvo I. i B. Njihov zahtjev je odbijen uz obrazloženje da su strani državljani, državljani I. i B., a da Republika Hrvatska s navedenim državama nije sklopila međudržavni sporazum u smislu čl. 2. Zakona.

Tuženo tijelo, Ministarstvo pravosuđa, prihvatilo je razloge iz obrazloženja prvostupanjskog rješenja te odbilo žalbu tužitelja također navodeći da prema važećim odredbama Zakona o naknadi strane osobe mogu ostvariti pravo na naknadu za oduzetu imovinu samo ako se to utvrdi međudržavnim sporazumom.

Međutim, nakon donošenja Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o naknadi pitanje naknade stranim osobama (fizičkim i pravnim) uređeno je odredbama važećeg čl. 10. Zakona o naknadi (čl. 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o naknadi). U čl. 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o naknadi određeno je da se čl. 10. mijenja i glasi: »(1) Prijašnji vlasnik nema pravo na naknadu za oduzetu imovinu u slučaju kada je pitanje naknade riješeno međudržavnim sporazumom. (2) Iznimno od odredbe stavka 1. ovog članka prava propisana ovim Zakonom mogu steći i strane fizičke i pravne osobe ako se to utvrdi međudržavnim sporazumom.«

Polazeći od jezičnog izričaja odredaba novog čl. 10. Zakona o naknadi, a imajući u vidu da se u čl. 9. Zakona kao uvjet za priznavanje prava više ne propisuje hrvatsko državljanstvo (čl. 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o naknadi) te da je za strane osobe propisan novi rok za podnošenje zahtjeva za naknadu (čl. 7/1. podst. 2. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o naknadi), Sud smatra da pravo na naknadu imaju sve strane fizičke osobe za čiju oduzetu imovinu pitanje naknade nije riješeno međudržavnim sporazumom.

Navedeno shvaćanje zauzeto je na sjednici Imovinskopravnog odjela Suda održanoj 8. veljače 2008. Prema zaključku te sjednice: »Osobe koje nisu državljani Republike Hrvatske (strani državljani i apatridi) imaju pravo na naknadu za oduzetu imovinu – temeljem odredaba Zakona o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine ..., osim u slučaju kad je pitanje naknade za njihovu oduzetu imovinu riješeno međudržavnim sporazumima. Osobe iz st. 1. ovog zaključka izjednačene su u svojim pravima s državljanima Republike Hrvatske glede naknade za oduzetu imovinu, osim prava na restituciju kada se priznavanje tog prava protivi drugim zakonima koji određuju na kojim nekretninama strane osobe ne mogu imati ni steći pravo vlasništva, u kojem slučaju te osobe imaju pravo na naknadu umjesto restitucije.«

S obzirom na naprijed izloženo, osporenim rješenjem povrijeđen je zakon na štetu tužitelja te se stoga navedeno rješenje ne može ocijeniti zakonitim.

Us-7463/2007 od 22. travnja 2009.

Naknada za imovinu – dokazi – podnositelj zahtjeva

Naknada za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine – dokazi – podnositelj zahtjeva

Čl. 64., 66. i 67. Zakona o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine, NN 92/96, 39/99, 42/99, 92/99, 43/00, 131/00, 27/01, 65/01, 118/01, 80/02, 81/02

Čl. 137. Zakona o općem upravnom postupku, NN 53/91, 103/96

Odredbama Zakona o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine propisano je da se postupak naknade za oduzetu imovinu pokreće na zahtjev stranke, što zahtjev treba sadržavati i koje je dokaze stranka dužna priložiti uz zahtjev. Stoga se, imajući u vidu i odredbe Zakona o općem upravnom postupku, radi o takvim dokazima koje je tijekom tog upravnog postupka dužan pribaviti podnositelj zahtjeva.

Odredbom čl. 64. Zakona o naknadi za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine propisano je da se postupak naknade za imovinu oduzetu za vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine prema odredbama tog zakona pokreće na zahtjev stranke.

Odredbom čl. 66. Zakona propisano je, između ostalog, da zahtjev za naknadu oduzete imovine sadržava podatke o podnositelju zahtjeva, kojima dokazuje da je ovlaštenik naknade u smislu odredbi tog zakona, te podatke o imovini koja je predmet naknade, i to podatke o mjestu gdje se nekretnina nalazi, tko danas ima pravo vlasništva odnosno raspolaganja tom nekretninom, broj zemljišnoknjižne čestice i zemljišnoknjižnog uložka te naznaku katastarske općine u kojoj se nalazi predmetna nekretnina, a posebno pravnu osnovu podržavljenja odnosno podruštvljenja imovine koja je predmet naknade.

Odredbom čl. 67. Zakona propisano je da se uz zahtjev prilaže dokaz o hrvatskom državljanstvu odnosno o državnom neprekinutom pravnom sljedništvu i sjedištu na teritoriju Republike Hrvatske, akt o podržavljenju

odnosno podruštvljenju imovine, zk. izvadak sa svim upisima i ispisima od dana podruštvljenja do dana podnošenja zahtjeva, punomoć ovjerovljenu od hrvatskih državnih vlasti, izvadak iz matice umrlih ili rješenje o proglašenju nestale osobe umrlom ako zahtjev podnosi zakonski nasljednik, pravomoćno rješenje o nasljeđivanju i ostale isprave ili dokaze kojima se može utvrditi osnovanost zahtjeva.

Iz podataka spisa predmeta razvidno je da je tužiteljica uz zahtjev dostavila domovnicu i rješenje Zemljišnoknjižnog odjela Općinskog suda u Z., br. Z-3786/77. Uz drugi zahtjev koji se odnosi na povrat iste imovine tužiteljica je uz domovnicu dostavila rješenje Općinskog suda u Z., br. R1-563/79.

Zaključkom od 4. travnja 2000. pozvana je tužiteljica putem opunomoćenika da zahtjev upotpuni u roku od 30 dana dostavljanjem potpunog zk. izvotka sa svim upisima i ispisima do dana podnošenja zahtjeva, posjedovnog lista, položajnog nacрта, pravomoćnog rješenja o nasljeđivanju iza prijašnjih vlasnika, rješenja o deposedaciji (oduzimanju) te rodnog lista za tužiteljicu i smrtnog lista za prijašnje vlasnike. Navedeni zaključak dostavljen je opunomoćeniku tužiteljice dana 10. travnja 2000., a do donošenja prvostupanjskog rješenja (2. ožujka 2001.) tužiteljica svoj zahtjev nije upotpunila dostavljanjem dokumentacije, na što je pozvana navedenim zaključkom, a u smislu odredbi čl. 66. i 67. Zakona o naknadi.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je opunomoćenik tužiteljice na ročištu koje je pred prvostupanjskim tijelom održano 25. travnja 2000. tražio kraće produljenje roka za dostavu potrebne dokumentacije te mu je određen daljnji rok od 30 dana da u spis dostavi potpuni zk. izvadak sa svim upisima, rješenje o oduzimanju predmetne nekretnine, položajni nacrt, posjedovni list i rješenje o nasljeđivanju u slučaju da predlagateljica nije prijašnji vlasnik.

Tek uz podnesak od 8. ožujka 2001. tužiteljica je dostavila rodni list, izvadak iz matice umrlih za oca i majku, rješenje o nasljeđivanju Općinskog suda u Z., br. O-2372/77 od 23. svibnja 1977., i rješenje o nasljeđivanju Općinskog suda u Z., br. O-316/67 od 8. rujna 1967. Podatke koji se odnose na imovinu koja je predmet naknade, posebice akt o podržavljenju odnosno podruštvljenju imovine, potpuni povijesni zemljišnoknjižni izvadak za nekretninu koja je predmet zahtjeva, posjedovni list i položajni nacrt tužiteljica nije dostavila ni tijekom žalbenog postupka.

Slijedom navedenog, Sud u cijelosti prihvaća stajalište tuženog tijela izloženo u obrazloženju osporenog rješenja i nalazi da je to tijelo pravilno po-

stupilo kad je odbilo žalbu tužiteljice izjavljenu protiv rješenja tijela prvog stupnja kojim je njezin zahtjev odbijen.

Naime, odredbom čl. 137. Zakona o općem upravnom postupku propisano je da je činjenično stanje na kojem temelji svoj zahtjev stranka dužna iznijeti točno, istinito i određeno, a ako nije riječ o činjenicama koje su opće poznate, stranka je dužna za svoje navode ponuditi dokaze i po mogućnosti ih podnijeti. Ako sama stranka tako ne postupi, službena osoba koja vodi postupak pozvat će je da to učini. Od stranke se neće tražiti da pribavi i podnese dokaze koje brže i lakše može pribaviti tijelo koje vodi postupak niti da podnosi takva uvjerenja koja tijela nisu dužna izdavati prema odredbi čl. 171. i 172. tog zakona. Ako stranka nije u naknadno utvrđenom roku podnijela dokaze, tijelo ne može zbog toga odbaciti zahtjev kao da nije podnesen (čl. 68/2.), nego je dužno nastaviti postupak i u skladu s pravilima postupka i prema materijalnom propisu riješiti upravnu stvar.

Kako je odredbama Zakona o naknadi propisano da se postupak pokreće na zahtjev stranke te je određeno što zahtjev treba sadržavati i koje je dokaze stranka dužna priložiti zahtjevu, i prema ocjeni Suda, a sukladno navedenoj odredbi ZUP-a, u konkretnom je slučaju nedvojbeno riječ o takvim dokazima koje je tijekom upravnog postupka dužan pribaviti podnositelj zahtjeva. Iz navedenih razloga tužiteljica se neosnovano poziva na odredbu čl. 136. ZUP-a.

Slijedom izloženog, osporenim rješenjem uz obrazloženje kakvo je njime dano nije povrijeđen zakon na štetu tužiteljice.

Us- 4605/2005 od 6. svibnja 2009.

*Priredila Mira Kovačić**

* Mira Kovačić, sutkinja Upravnog suda Republike Hrvatske (judge at the Administrative Court of the Republic of Croatia)